

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/91/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823219208
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3823219208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu A. B. C. a sudkýň A. D. E. a A. F. G. v spore žalobcu A. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., J. K. XXX/X proti žalovanému Slovenská televízia a rozhlas, so sídlom Bratislava – Mestská časť Karlova Ves, Mlynská dolina, IČO 56 398 255, o vzájomnej žalobe žalobcu o zaplatenie 167,04 eur a o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 7C/45/2023-97 zo dňa 25. júla 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, že vzájomnú žalobu žalobcu o zaplatenie 167,04 eur zamietá (výrok I.), vzájomnú žalobu žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur zamietá (výrok II.) a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva (výrok III.). Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1 veta druhá a tretia, § 420 ods. 1, ods. 3, § 424, § 451 ods. 1, ods. 2, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 30 ods. 1, § 34, čl. V. zákona č. 157/2024 Z. z. o Slovenskej televízii a rozhlase, § 1, § 2, § 3 prvá časť vety, § 4 ods. 1, § 6 ods. 1 veta prvá, § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 9 ods. 1 veta prvá a prvá časť druhej vety, ods. 6, ods. 7 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v znení účinnom od 01.01.2020 do 01.01.2023, § 3 písm. b) bod 9, § 34 ods. 7 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike v znení účinnom od 01.01.2020 do 01.01.2023, § 3 ods. 3 písm. a), písm. b), § 8 ods. 1 písm. a), písm. o) zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska v znení účinnom od 01.01.2020 do 01.01.2023, § 1, § 2 ods. 1, § 3, § 4 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1 písm. g), písm. h), písm. n), ods. 2 písm. f), § 14a ods. 1, ods. 2 veta prvá, § 16 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. k), § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení účinnom od 01.01.2020 do 31.07.2022, § 1 písm. a) bod 1., písm. c), § 15 ods. 1, ods. 4, § 25, § 109 ods. 2 veta prvá, ods. 3, § 134 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách v znení účinnom od 01.08.2022 do 01.01.2023, § 1, § 2 ods. 15 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, čl. 1, § 131, § 137, § 150 ods. 2, § 185 ods. 2, § 255 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, čl. 20 ods. 1 veta prvá, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO 47 232 480, ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 10C/48/2022 proti A. H., nar. XX.XX.XXXX ako žalovanému, sa domáhal zaplatenia sumy 72,68 eur (z toho istina 55,68 eur a pokuta 17 eur) a úhrady poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 2,10 eur. A. H., ako žalovaný z konania č. 10C/48/2022, svojím dispozičným

úkonom, a to vzájomnou žalobou si proti Rozhlasu a televízii Slovenska, ako žalobcovi z uvedeného konania, uplatnil nárok o zaplatenie sumy 167,04 eur (koncesionársky poplatok 4,64 eur x 36) titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Nasledujúcim podaním si žalovaný A. H. uplatnil aj nemajetkovú ujmu 10.000 eur za to, že ho žalobca Rozhlas a televízia Slovenska neoprávnene obvinil. Žalobca Rozhlas a televízia Slovenska k vzájomnej žalobe uviedol, že žalovaný A. H. bol odberateľom elektrickej energie, spĺňal definíciu platiteľa podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. a bol povinný platiť úhradu za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska. Z tohto dôvodu si svoj nárok proti nemu uplatnil podľa uvedeného zákona. Postupoval pritom na základe platných právnych predpisov Slovenskej republiky, pričom jeho postup v konaní nebol v rozpore s dobrými mravmi. Následne na základe uplatnenej námietky premlčania zo strany žalovaného A. H. zobral žalobca Rozhlas a televízia Slovenska žalobu v celom rozsahu späť. Okresný súd Prievidza uznesením, č.k. 10C/48/2022-103 zo dňa 30.06.2023 konanie o zaplatenie sumy 72,68 eur, o úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 2,10 eur, zastavil (I. výrok), vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie 167,04 eur a o zaplatenie nemajetkovej ujmy 10.000 eur vylúčil na samostatné konanie (III. výrok). Uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 10C/48/2022-103 zo dňa 30.06.2023 nadobudlo v III. výroku právoplatnosť dňa 21.07.2023. Vzájomnej žalobe o zaplatenie 167,04 eur a o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur bola pridelená spisová značka 7C/45/2023. Pre účely konania vedeného pod sp. zn. 7C/45/2023 bol už A. H. označený ako žalobca a Rozhlas a televízia Slovenska ako žalovaný.

3. Žalobca A. H. (v aktuálne preskúmanom konaní ďalej už len ako „žalobca“) uviedol, že od začiatku pandémie žalovaný Rozhlas a televízia Slovenska (právny predchodca žalovaného v aktuálne preskúmanom konaní, pozn. odvolacieho súdu) zavádzal ohľadom Covid-19. Podľa odborného posudku I. L. D. M., N. nešlo o žiadne nebezpečné ochorenie. Vyhlášky vydávané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky boli v rozpore s ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Žalovaný stále dookola pritom propagoval vyhlášky, ktoré porušovali základné ľudské práva a slobody. Šíril poplašné správy ohľadom ochorenia Covid-19. Informoval, že ľudia zomreli na Covid-19, pritom je ale rozdiel zomrieť na niečo alebo s niečím. Šírenie poplašnej správy majú však na starosti orgány činné v trestnom konaní. V každých správach žalovaný falošne informoval ohľadom tohto ochorenia. V dôsledku týchto klamlivých informácií mal problémy pri nakupovaní, návšteve banky, lekára, návšteve úradu. Podal oznámenie na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá nekoná. Nútiť do prekryvania úst a nosa je vlastne nasadenie náhubku a testovanie poslušnosti ľudí. Návšteva Poštovej banky, a.s. (365.bank, a.s.) vyústila až k tomu, že bola na neho podaná obžaloba za prečin útoku na verejného činiteľa (konanie vedené pod č. 1T/32/2021). Stalo sa to dňa 02.10.2020. V právomoci Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky vydávať vyhlášky pritom bolo až od 08.10.2020, kedy došlo k zmene zákona č. 355/2007 Z. z. Avšak jeho vyhlášky stále neboli všeobecnými záväznými predpismi. Medze základných práv a slobôd možno za podmienok ustanovených Listinou základných práv a slobôd upraviť iba zákonom. Policajti mu tiež bránili nakúpiť si, ďalej ho vyniesli z pošty, z okresného úradu, a to len preto, lebo odmietol použiť ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest. O tejto povinnosti stále informoval žalovaný, a to napriek tomu, že to bolo v rozpore so zákonmi a dobrými mravmi. Dokonca aj lekár mu dal výpoveď z dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, lebo nepoužil náhubok.

4. Okresný súd Prievidza uznesením, č.k. 7C/45/2023-30 zo dňa 21.11.2023 pripustil zmenu - rozšírenie vzájomnej žaloby žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur.

5. Právny predchodca žalovaného nárok žalobcu o zaplatenie 167,04 eur a o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur neuznal v celom rozsahu, nakoľko je nedôvodný, jeho argumenty sú neopodstatnené bez akéhokoľvek právneho základu, v rozpore s realitou.

6. Okresný súd Prievidza uznesením, č.k. 7C/45/2023-95 zo dňa 25.06.2025 rozhodol, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalovaného Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, IČO 47 232 480, a to so Slovenskou televíziou a rozhlasom, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO 56 398 255 (ďalej už len ako „žalovaný“).

7. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca vzájomnú žalobu o zaplatenie sumy 167,04 eur odôvodnil tým, že v období od 01.01.2020 do 01.01.2023 právnenému predchodcovi

žalovaného platil úhradu za služby verejnosti: 36 krát po 4,64 eur. Programové služby verejnosti v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania však od roku 2016 nevyužíva. Rozhlas a televízia Slovenska porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 3 ods. 3 písm. a), písm. b) zákona č. 532/2010 Z. z., neinformoval pravdivo a objektívne o ochorení Covid-19, a to o počte osôb, ktoré zomreli výlučne na uvedené ochorenie, o Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, že karanténne opatrenia boli v rozpore s ústavou, že ochranné rúška a respirátory nezabraňujú šíreniu ochorenia Covid-19, o tom, že podľa stanoviska Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29.09.2020 v právomoci Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky nie je vydávať vyhlášky, že vyhláškami nie je možné obmedziť základné ľudské práva a slobody. Namietal, že právny predchodca žalovaného do predvolebných besied nepozýval niektorých kandidátov do samosprávnych orgánov. Platenie úhrady za služby verejnosti v období od 01.01.2020 do 01.01.2023 bolo preto v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, úhradu za služby verejnosti prijímal bez právneho dôvodu.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že Občiansky zákonník v ustanovení § 489 uvádza jednotlivé právne dôvody, na základe ktorých dochádza k vzniku záväzkového právneho vzťahu. Dôvodom pre vznik záväzku môže byť aj spôsobenie škody (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) a vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka zakladá všeobecnú klauzulu zodpovednosti za škodu, ktorá sa uplatní všade tam, kde nejde o osobitnú skutkovú podstatu zodpovednosti za škodu (§ 420a a nasl. Občianskeho zákonníka). Základnou premisou ustanovenia § 424 Občianskeho zákonníka je zákaz protiprávneho konania proti dobrým mravom. Tento zákaz možno vyvodiť z ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej konštatoval, že zodpovednosť za úmyselné konanie proti dobrým mravom zahŕňa prípady konania neupraveného právom, ako aj prípady oprávneného výkonu práva, ktorý smeruje k poškodeniu iného, neodporuje sice priamo zákonu a nedosahuje intenzitu protiprávnosti, ale je v rozpore s dobrými mravmi. Základnou podmienkou tejto skutkovej podstaty zodpovednosti je úmysel (priamy alebo nepriamy) škodcu spôsobiť škodu inému. Zavinenie škodcu sa neprezumuje a dôkazné bremeno v spore spočíva na poškodenom. Za dobré mravy treba považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Ide teda o súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je veľakrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Dobré mravy sú totiž meradlom hodnotenia konkrétnej situácie, odpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti (porovnaj s. 135 č. 5/2004 Zo súdnej praxe).

9. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Na základe tohto právneho vzťahu vzniká právo požadovať poskytnuté plnenie naspäť a povinnosť takéto plnenie vrátiť. To, či v danom prípade bolo plnenie bezdôvodné, závisí od posúdenia všetkých okolností, za ktorých došlo k plneniu. Predpoklady vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Pretože súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, ako ju prezentuje žalobca, nie je rozhodujúce, či uplatnený nárok označuje ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale rozhodujúce sú skutkové tvrdenia, ktorými svoj nárok odôvodňuje.

10. Z ustanovení zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zrušený s účinnosťou od 01.07.2024) vyplýva, že predmetom jeho úpravy bolo platenie, vyberanie a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované právnym predchodcom žalovaného Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania (ďalej len „úhrada“) ako hlavného zdroja financovania verejnoprávneho vysielania v Slovenskej republike. Úhrada vytvárala na princípe solidarity priamy vzťah medzi verejnoprávnym vysielateľom a verejnosťou. Pri systéme financovania verejnej služby v oblasti vysielania prostredníctvom verejnej platby bola špecifikovaná osoba platiteľa, ktorá bola súčasťou verejnosti a zároveň subjektom práva. Povinnosť platiť úhradu mala fyzická osoba, ktorú evidoval dodávateľ elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľa elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome. Pre vznik povinnosti platiť úhradu bolo relevantné, či bola konkrétna fyzická osoba evidovaná v uvedenej

evidencii ako odberateľ elektriny v domácnosti. Kontrolu platenia úhrady vykonával vyberateľ úhrady. Platiteľ úhrady bol povinný písomne oznamovať a preukazovať vyberateľovi úhrady vznik, zmenu alebo zánik povinnosti platiť úhradu.

11. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca je od 24.05.2011 evidovaný dodávateľom elektriny (SPP, a.s.) v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti pre spotrebu v byte v odbornom mieste: J. K. X, I., pod VS: XXXXXXXXXXXX, EIC: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, že v žalovanom období (za mesiac január 2020 až december 2022) zaplatil vyberateľovi úhrady Rozhlasu a televízii Slovenska úhradu za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska vo výške 4,64 eur za každý mesiac (36 krát 4,64 eur). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne pri splnení týchto predpokladov: a) vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane povinného (obohateného), b) k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 451 Občianskeho zákonníka), c) vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje oprávneného, pričom táto majetková ujma zodpovedá bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného. O prvý konkrétny prípad bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak sa niekomu poskytlo plnenie bez právneho dôvodu. K plneniu bez právneho dôvodu dochádza tým, že jedna zo strán dostala majetkové hodnoty plnením, na ktoré v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadny právom stanovený dôvod (takým dôvodom môže byť napr. dohoda strán, povinnosť vyplývajúca zo zákona, či z právnej skutočnosti a podobne). Samotné plnenie môže spočívať i v tom, že sa poskytne nejaká vec (finančné prostriedky) bez toho, aby na to existoval právny titul. Žalobca v žalovanom období (mesiac január 2020 až december 2022) spĺňal definíciu platiteľa úhrady podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., preto bol povinný platiť úhradu za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Právny vzťah medzi ním a Rozhlasom a televíziou Slovenska, ktorého právnym nástupcom je Slovenská televízia a rozhlas, bol v uvedenom období založený zákonom (č. 340/2012 Z. z.). Právny predchodca žalovaného nedostal v žalovanom období majetkové hodnoty plnením, na ktoré by v dobe ich poskytnutia neexistoval žiadny právom stanovený dôvod. Žalobca nemôže požadovať vrátenie plnenia (sumy 167,04 eur) od žalovaného, pretože právny dôvod na platenie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania existoval (zákonný titul). Druhý konkrétny prípad bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je plnenie z neplatného právneho úkonu. V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu je vznik bezdôvodného obohatenia založený na tom, že právny úkon, na základe ktorého došlo k plneniu, je neplatný. Na rozdiel od prípadu, keď právny dôvod na plnenie vôbec neexistoval, o prípad plnenia z neplatného právneho úkonu ide vtedy, ak právny úkon, zakladajúci právo na plnenie, síce existoval, ale je neplatný. Na posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu má otázka platnosti zmluvy význam len vtedy, ak bolo plnenie na základe zmluvy skutočne poskytnuté. Pokiaľ však poskytnutým plnením nebolo plnenie záväzku zo zmluvy, nemôže ísť o plnenie prijaté na základe neplatného právneho úkonu. Právny vzťah medzi žalobcom a Rozhlasom a televíziou Slovenska bol založený zákonom (č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a nie zmluvným dojednaním (zákonodarcia nezvolil zmluvný systém). Poskytnutým plnením žalobcu v mesiaci január 2020 až december 2022 vo výške 167,04 eur právnenému predchodcovi žalovaného nebolo plnenie záväzku zo zmluvy, preto nemôže ísť o plnenie prijaté na základe neplatného právneho úkonu. Tretí konkrétny prípad bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že právny dôvod, na základe ktorého sa poskytlo plnenie, dodatočne odpadol. Ide o skutkovú podstatu, keď je v dobe plnenia právny dôvod daný, ale tento následne, v dôsledku právnej skutočnosti, stratí svoje právne účinky. Platiteľ úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska bol povinný písomne oznamovať a preukazovať vyberateľovi úhrady nielen vznik, zmenu, ale aj zánik povinnosti platiť úhradu (§ 9 ods. 6 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z.). Zákon pritom explicitne vymedzoval, aké údaje muselo obsahovať písomné oznámenie platiteľa (§ 9 ods. 7 zákona č. 340/2012 Z. z.). Vyberateľ úhrady bol povinný vrátiť úhradu alebo jej časť zaplatenú bez právneho dôvodu platiteľovi do 60 dní odo dňa, keď zistil túto skutočnosť, alebo do 60 dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti platiteľa o vrátenie úhrady alebo jej časti, pričom prílohou žiadosti mali byť aj doklady preukazujúce vznik nároku na vrátenie úhrady alebo jej časti (§ 7 ods. 4 zákona č. 340/2012 Z. z.). V žalovanom období žalobca neukončil právny vzťah zo zmluvy o dodávke elektriny v

odbernom mieste J. K. X, I., pre ktoré bol evidovaný dodávateľom elektriny ako odberateľ elektriny v domácnosti, preto nebol povinný písomne oznámiť vyberateľovi úhrady túto skutočnosť. V období za mesiac január 2020 až december 2022 žalobca spíňal definíciu platiteľa úhrady podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., preto bol povinný platiť úhradu za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Tento dôvod nestratil svoje právne účinky. Na poslednom mieste uvádza ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Podľa súdnej praxe sa za nepoctivý zdroj vo všeobecnosti považuje zdroj, ktorý nie je právnym poriadkom uznaný. O prospech získaný z nepoctivých zdrojov ide napríklad v prípade prospechu získaného trestnou činnosťou, činnosťou, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca v konaní tvrdil, že programové služby verejnosti v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania nevyužíva od roku 2016, a teda ich nevyužíval ani v žalovanom období. Žalobca v období mesiac január 2020 až december 2022 spíňal definíciu platiteľa úhrady podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. Úhradu ako platiteľ bol povinný platiť bez ohľadu na to, či využíval služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania alebo nie (ide o tzv. neekvivalentnú službu), a tiež bez ohľadu na to, či vlastnil televízny alebo rozhlasový prijímač alebo nie, respektíve, či bol jeho držiteľom. Úhrada bola platbou, ktorá sa vzťahovala na každú fyzickú osobu, ktorá bola evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome. Pokiaľ žalovaný, respektíve jeho právny predchodca prijímal v žalovanom období od žalobcu, ktorý spíňal definíciu platiteľa úhrady podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. úhradu za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania a žalobca jeho programové služby nevyužíval, nejedná sa o skutkovú situáciu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako prospech získaný činnosťou, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca sa sám rozhodol, že služby verejnosti nebude využívať (sledovať rozhlasové a televízne vysielanie). Žalobca za činnosť žalovaného, respektíve jeho právneho predchodcu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, označil aj to, že v žalovanom období neinformoval pravdivo a objektívne o ochorení Covid-19, a to o počte osôb, ktoré zomreli výlučne na toto ochorenie, o Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, že karanténne opatrenia boli v rozpore s ústavou, že ochranné rúška a respirátory nezabraňujú šíreniu ochorenia Covid-19, o tom, že podľa stanoviska Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29.09.2020 v právomoci Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky nie je vydávať vyhlášky, že vyhláškami nie je možné obmedziť základné ľudské práva a slobody. Namietal, že právny predchodca žalovaného do predvolebných besied nepozýval niektorých kandidátov do samosprávnych orgánov. Pri celkovom hodnotení nepoctivých zdrojov treba mať na zreteli, že platí domnienka poctivosti zdroja majetkového prospechu, a preto nepoctivosť zdroja musí preukázať ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia na základe ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka. Žalovaná suma 167,04 eur (36 krát 4,64 eur) nepredstavuje na strane žalovaného majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Jeho právny predchodca ju získal od žalobcu ako platiteľa úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom v žalovanom období. Podľa § 4 tohto zákona predstavovala u neho ako vyberateľa úhrady príjem, ktorý viedol na samostatnom účte. Vyberanie úhrady nie je možné vyhodnotiť tak, že by išlo o činnosť vykonávanú neoprávnene, respektíve v rozpore s dobrými mravmi, t. j. so zásadami spoločenského správania sa, a tým nie je možné vyhodnotiť ani nepoctivosť zdroja prijatého plnenia. Iná by bola situácia, ak by právny predchodca žalovaného získal v žalovanom období sumu 4,64 eur mesačne (celkovo 167,04 eur) od žalobcu bez toho, aby mu zákon ukladal jej vyberanie. Vtedy by už išlo o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ak žalobca v posudzovanom období mal námietky k obsahu programových služieb (tvrdil však, že od roku 2016 programové služby nevyužíval), poskytovaných Rozhlasom a televíziou Slovenska, mal možnosť využiť prostriedky a orgány, ktoré regulovali práve obsah rozhlasového a televízneho vysielania. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z. z. rada bola orgánom dohľadu, ktorý dohliadal na dodržiavanie zákona a plnenie úloh, ktoré Rozhlasu a televízii Slovenska vyplývali aj z osobitných predpisov, prerokúvala a vybavovala jej adresované sťažnosti, ale aj iné podnety na činnosť Rozsahu a televízie Slovenska. Podľa § 5 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada pre vysielanie a retransmisiu bola orgánom, do pôsobnosti ktorého tiež patrilo dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona, osobitných predpisov, ukladať sankcie aj vysielateľom, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a. Od 01.08.2022 nadobudol účinnosť zákon č. 264/2022, ktorý upravuje práva a povinnosti poskytovateľa obsahovej služby, ktorým je vysielateľ, postavenie a pôsobnosť Rady pre mediálne služby (ďalej len „regulátor“). Regulátor od uvedeného obdobia, okrem iného, vykonáva dohľad

nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/49/2024 v sčasti podobnej veci), tiež ukladá vysielateľom sankcie. Súd prvej inštancie teda skonštatoval, že na strane žalovaného (právny nástupca Rozhlasu a televízie Slovenska) nevznikol majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ani majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

12. Súd prvej inštancie ďalej posudzoval, či na strane žalovaného ako právneho nástupcu Rozhlasu a televízie Slovenska vznikol záväzok zo spôsobenej škody. Záväzky zo spôsobenej škody sú zodpovednostnými záväzkami, ktoré majú z povahy veci sekundárny charakter. Žalobca svoj nárok o zaplatenie 167,04 eur odôvodňoval ustanovením § 424 Občianskeho zákonníka, konaním právneho predchodcu žalovaného, ktoré podľa jeho tvrdenia je v rozpore s dobrými mravmi. Základnými predpokladmi zodpovednosti za úmyselné konanie proti dobrým mravom sú: a) konanie škodcu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, b) vznik škody, príčinná súvislosť medzi a) a b), d) zavinenie vo forme úmyslu. Zásada „nikto nesmie zneužívať svoje práva konaním proti dobrým mravom“ platí v prípadoch, keď ide o dovolené, nie protiprávne konanie, avšak v konkrétnych súvislostiach naplňujúce znaky nemravného konania (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo 874/2005).

V žalovanom období vyberateľom a zároveň príjemcom úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska bol podľa zákona č. 340/2012 Z. z. právny predchodca žalovaného. Zákon obsahoval definíciu pojmu platiteľ úhrady, stanovil, kto je vyberateľom a príjemcom úhrady, definoval účel použitia úhrady, určil sadzbu úhrady. Ako súd prvej inštancie už skôr uviedol, platiteľom úhrady bola fyzická osoba, ktorá bola evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti, ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome. Žalobca bol takouto fyzickou osobou podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. (platiteľom úhrady), ktorá si v období mesiacov január 2020 až december 2022 aj splnila túto povinnosť. Právny predchodca žalovaného prijal realizované úhrady. Súd prvej inštancie posudzoval otázku, či konanie právneho predchodcu žalovaného naplňovalo znaky nemravného konania. Žalobca tvrdil, že právny predchodca žalovaného v žalovanom období neinformoval pravdivo a objektívne o ochorení Covid-19, a to o počte osôb, ktoré zomreli výlučne na toto ochorenie, o Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, že karanténne opatrenia boli v rozpore s ústavou, že ochranné rúška a respirátory nezabraňujú šíreniu ochorenia Covid-19, o tom, že podľa stanoviska Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29.09.2020 v právomoci Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky nie je vydávať vyhlášky, že vyhláškami nie je možné obmedziť základné ľudské práva a slobody. Namietal, že právny predchodca žalovaného do predvolebných besied nepozýval niektorých kandidátov do samosprávnych orgánov. Žalobca v konaní neoznačil dôkazy za účelom preukázania, aká bola podľa jednotlivých dátumov v čase od 01.01.2020 do 01.01.2023 skutočná obsahová služba rozhlasového a televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného určená na príjem verejnosťou, a či tento informoval, alebo nie tak, ako to žalobca tvrdil, a či do predvolebných besied nepozval niektorých (a konkrétne ktorých) kandidátov do samosprávnych krajov. Regulácia v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania však patrila do kompetencie Rady, Rady pre vysielanie a retransmisiiu, neskôr Rady pre mediálne služby. Žalobca nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno), že právny predchodca žalovaného mu spôsobil škodu úmyselným konaním proti dobrým mravom. Vyberaním a prijímaním úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska vykonával svoje právo, nie však spôsobom, ktorý by zámerne poškodzoval žalobcu a viedol k neprimeraným dôsledkom (napríklad vyhrázaním sa, že ak úhradu nezrealizuje, podá žalobu (v úmysle zastrašovania) o odpojenie od dodávky elektriny do domácnosti, v dôsledku čoho by mu vznikla škoda, napríklad vo výške nákladov vynaložených na zabezpečenie náhradných zdrojov elektriny). Ak by si aj právny predchodca žalovaného neplnil povinnosti vysielateľa podľa zákona č. 532/2010 Z. z., zákon č. 308/2000 Z. z. a neskôr zákon č. 264/2022 Z. z., nejedná sa z jeho strany o úmyselné konanie voči žalobcovi (a) priamy úmysel, kedy škodca vie, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne chce tento následok spôsobiť, b) nepriamy úmysel, kedy škodca vie, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s týmto dôsledkom uzročený) proti dobrým mravom, ktoré by malo za následok vznik škody. Znakom rozhlasového a televízneho vysielania je poskytovanie programových služieb verejnosti, pričom pojem verejnosť je v tejto súvislosti treba chápať ako individuálne neurčený okruh osôb a verejné poskytovanie programových služieb ako neadresné poskytovanie programových služieb. Ak by aj právny predchodca žalovaného v rozhlasovom a televíznom vysielaní neinformoval objektívne a pritom úplne, tak v príčinnej

súvislosti s týmto konaním nezaplatil žalobca úhradu 167,04 eur, nakoľko túto realizoval ako fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte. Ak právny predchodca žalovaného porušil v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania svoje povinnosti, nejedná sa o skutkovú podstatu § 424 Občianskeho zákonníka. Sankcionovanie za to by patrilo do kompetencie iných príslušných orgánov. Zo všetkých v predchádzajúcich častiach odôvodnenia rozhodnutia uvedených dôvodov súd prvej inštancie vzájomnú žalobu o zaplatenie 167,04 eur ako neopodstatnenú zamietol.

13. Súd prvej inštancie následne uviedol, že žalobca svojím dispozičným úkonom proti žalovanému ďalej urobil nárok o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur. Vzájomnú žalobu odôvodnil tým, že v období, za ktoré si žalovaný (právny predchodca žalovaného v postavení žalobcu) proti nemu v konaní č. 10C/48/2022 uplatňoval žalovanú sumu 72,68 eur, bol odpojený od dodávky elektriny, a preto nemal povinnosť platiť úhradu. Žalovaný ho neoprávnene obvinil (neopodstatnene uplatnil nárok), nezistil si všetky rozhodujúce skutočnosti, a to, či platil zálohové platby za dodávku elektriny. Za protiprávne konanie právneho predchodcu žalovaného, ktorým došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, považuje i to, že v období od marca 2020 do februára 2022 neinformoval pravdivo o pandémie ochorenia Covid-19, účelovo o nej zamlčoval pravdu, neinformoval, že vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sú v rozpore so zákonom, že používanie ochranných rúšok a respirátorov je neúčinné, aký je skutočný počet zomrelých výlučne na uvedené ochorenie. Ak by si plnil svoje povinnosti, t. j. informoval pravdivo, nebola by na neho podaná obžaloba (za prečin útoku na verejného činiteľa), mohol si pokojne nakupovať v rámci celého územia Slovenskej republiky, nedošlo by k situácii, že by bola privolaná hliadka polície za účelom, aby ho vyviedla z prevádzky. Stalo sa tak na pobočke Slovenskej pošty, a.s., ďalej 365.bank, a.s. (v októbri 2020), v hypermarkete Kaufland, na Okresnom úrade Prievidza. V 365.bank, a.s. mu dňa 02.10.2020 pracovníci odmietli vyplatiť finančné prostriedky, lebo mali falošné informácie právneho predchodcu žalovaného o tom, že je povinnosť používať ochranné rúška alebo respirátory. Bola privolaná hliadka polície, došlo ku konfliktu, čo vyústilo do podania obžaloby vo veci, č.k. 1T/32/2021. Ošetrojúci lekár mu dal výpoveď z dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, lebo nepoužil ochranné rúško alebo respirátor.

14. Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti možno uplatniť, ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu: a) porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), b) vznik škody, c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, d) zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Protiprávny úkon je konanie subjektu, ktoré je v rozpore s právom. Pod pojem škoda možno zahrnúť: a) majetkovú ujmu, ktorá znamená úbytok na majetkových hodnotách poškodeného, b) nemajetkovú ujmu, ak je odškoditeľná (ujma, ktorá vznikla zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby). Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou (protiprávnym konaním škodcu) a vzniknutou škodou. Podmienkou vzniku povinnosti škodcu nahradiť škodu je to, aby škoda bola ním spôsobená. O zavinenie škodcu ide vtedy, keď mu možno pričítať jeho protiprávne konanie. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je základným právom, a preto sa ho nemožno účinne vzdať. Základné právo na súdnu ochranu sa vymedzuje ako procesné právo. Uplatnenie základného práva na prístup k súdu je subsidiárne. Iba ak má osoba hmotné právo, ktoré môže byť predmetom súdnej ochrany, vznikne osobe oprávnenie prístupu k súdu.

15. Právny predchodca žalovaného v konaní č. 10C/48/2022 (v postavení žalobcu) si podanou žalobou uplatnil proti žalobcovi (v postavení žalovaného) nárok na zaplatenie úhrady za služby verejnosti poskytované v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania za obdobie 01.01.2010 do 31.12.2011. Vychádzal zo zákona č. 340/2012 Z. z., ale aj zákona č. 176/2004 Z. z. (o nakladaní s majetkom verejnoprávných inštitúcií). Na pojednávaní dňa 31.05.2023 žalobca (v postavení žalovaného) uplatnil námietku premlčania. V dôsledku premlčania právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery sa oslabuje zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia. Dovolanie sa premlčania pred súdom má za následok, že nárok síce existuje, avšak je oslabený do takej miery, že právo vyplývajúce z tohto nároku nemôže súd veriteľovi priznať. Po dovolaní sa námietky premlčania žalobcom (v postavení žalovaného) právny predchodca žalovaného (v postavení žalobcu) v konaní č. 10C/48/2022, zobral žalobu späť. Právny predchodca žalovaného (v postavení žalobcu) sa zákonom ustanoveným postupom

podanou žalobou v konaní č. 10C/48/2022 domáhal na súde svojho hmotného práva. Využil svoje právo na súdnu ochranu, čo nie je možné vyhodnotiť ako protiprávny úkon, respektíve neoprávnený zásah, ktorý je jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu. Všeobecne platí, že kto využil svoje ústavné právo na súdnu ochranu, nemôže byť za to sankcionovaný. Jedinú sankciu predstavuje komplex sankcií procesných, spočívajúcich napríklad v povinnosti znášať náhradu trov konania v prípade neúspešného sporu (s. 21 Veľké komentáre, Števíček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, C. H. BECK, 2016). Ak by právo právneho predchodcu žalovaného (v postavení žalobcu) v konaní č. 10C/48/2022 nebolo premlčané a žalobca (v postavení žalovaného) by preto neuplatnil námietku premlčania, mohol uplatniť právne inštitúty sporového konania podľa § 149 Civilného sporového poriadku, a to prostredky procesnej obrany (poprieť skutkové tvrdenia zo žaloby, preukázať, že bol odpojený od dodávky elektriny, že si splnil oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k právnenmu predchodcovi žalovaného), t. j. procesné úkony strany sporu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že keďže chýba jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu, a to protiprávny úkon žalovaného (ako právneho nástupcu Rozhlasu a televízie Slovenska), nebolo možné žalobcovi priznať na vyššie uvedenom skutkovom základe nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur, respektíve jej časti. Právny predchodca žalovaného si v konaní č. 10C/48/2022 uplatnil základné právo na prístup k súdu. Využitie ústavného práva na súdnu ochranu nie je možné vyhodnotiť ani ako úmyselné konanie proti dobrým mravom (§ 424 Občianskeho zákonníka).

16. Príčinná súvislosť je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda, ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody je následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii. Dôkazná iniciatíva súdu v civilnom sporovom konaní je obmedzená. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje. Žalobca v konaní nepredložil rozsudok Okresného súdu Prievidza z konania č. 1T/32/2021, a ani rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol spod obžaloby oslobodený. Medzi stranami však nebolo sporné, že dňa 02.10.2020 sa dostavil do pobočky 365.bank, a.s., kde odmietol použiť ochranu horných dýchacích ciest s tým, že mu to žiadny zákon neprikazoval, že bola privolaná hliadka polície, došlo ku konfliktu a bola na neho podaná obžaloba za prečin útoku na verejného činiteľa, spod ktorej bol Krajským súdom v Trenčíne oslobodený. Prečin útoku na verejného činiteľa je upravený v § 323 zákona č. 300/2005 Z. z. (Trestný zákon) a jeho skutková podstata spočíva v použití násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Prokurátor podal na žalobcu obžalobu za prečin útoku na verejného činiteľa, ktorého skutková podstata spočívala v použití násilia v úmysle pôsobiť dňa 02.10.2020 na výkon právomoci verejného činiteľa, spod ktorej bol oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne. V danom prípade išlo o úradný postup orgánu verejnej moci. Za škodu (za splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom), ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ale zodpovedá štát. Žalovaný, ako právny nástupca Rozhlasu a televízie Slovenska, nebol orgánom verejnej moci, ktorý by mal oprávnenie podľa § 2 ods. 15 Trestného poriadku. Preto nie je pasívne legitimovaným subjektom pri uplatnení predmetného nároku na vyššie uvedenom skutkovom základe. Argument žalobcu, že ak by si právny predchodca žalovaného plnil svoje povinnosti, a to informoval pravdivo, neobstojí, lebo dôvodom podania obžaloby, spod ktorej bol neskôr oslobodený, bol prečin útoku na verejného činiteľa. Žalobca netvrdil, že by právny predchodca žalovaného informoval verejnosť, že sa má správať násilne. Skutková podstata podanej obžaloby nebola založená na tom, že žalovaný nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest. Žalobca tvrdil, že dňa 02.10.2020 boli porušené jeho práva, a to právo na majetok, právo, ktoré vyplýva z čl. 2 ods. 3, čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca vzájomnú žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur odôvodnil ďalej tým, že dňa 02.10.2020 si nemohol na pobočke 365.bank, a.s. vybrať na základe predloženého poštového poukazu svoje finančné prostriedky, nebolo mu to umožnené, keďže nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest, a že pracovníci banky vychádzali z nepravdivých informácií, vysielaných právnenm predchodcom žalovaného. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 02.10.2020 sa žalobca dostavil do pobočky 365.bank, a.s., kde ho pracovníci banky upozornili, že nepoužil ochranu horných dýchacích ciest. Žalobca však nepreukázal (neoznačil za týmto účelom dôkazy), že mu skutočne nevyplatili finančné prostriedky, v akej výške, z čoho vychádzali, a či z informácií z rozhlasového alebo televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného, a kedy vysielaných a konkrétne s akým obsahom, alebo z informácií nadriadených pracovníkov. Žalobca nepreukázal, že teda Rozhlas a televízia Slovenska v uvedený deň zasiahol do jeho práva vlastníť majetok, že je pôvodcom zásahu, a že zásah je neoprávnený, respektíve, že porušil konkrétnu právnu povinnosť. Žalovaný

popieral, že jeho právny predchodca bol škodcom, respektíve pôvodcom zásahu, že by jeho konanie spôsobilo žalobcovi nemajetkovú ujmu. Žalobca vzájomnú žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur odôvodnil aj tým, že ošetrojúci lekár mu dal výpoveď z dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ďalej, že si nemohol pokojne nakupovať v rámci celého územia Slovenskej republiky, bola privolaná hliadka polície, aby ho vyviedla z pobočky Slovenskej pošty, a.s., z hypermarketu Kaufland, z Okresného úradu Prievidza, keďže nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest, čo bolo v príčinnej súvislosti s nepravdivými informáciami, vysielanými právnym predchodcom žalovaného. Žalobca v konaní nepreukázal (neoznačil za týmto účelom dôkazy), že kedy sa dostavil do pobočky Slovenskej pošty, a.s., na prevádzku hypermarketu Kaufland, na iné obchodné prevádzky na území Slovenskej republiky, na Okresný úrad Prievidza, kde by nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest, a že preto bola privolaná hliadka polície, že pracovníci prevádzok vychádzali z informácií z rozhlasového alebo televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného, a kedy vysielaných a konkrétne s akým obsahom, alebo z informácií iného vysielateľa, a že teda Rozhlas a televízia Slovenska neoprávnene zasiahol do jeho práva slobodne sa pohybovať. Tiež nepreukázal, že ošetrojúci lekár mu dal výpoveď z dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a kedy a z akého konkrétneho dôvodu. Žalovaný popieral, že jeho právny predchodca bol škodcom, respektíve pôvodcom zásahu, že by jeho konanie spôsobilo žalobcovi nemajetkovú ujmu. Žalovaný v konaní nepopieral, že jeho právny predchodca síce informoval o priebehu, vývoji a opatreniach počas pandémie Covid-19, išlo však o sprostredkovanie informácií z oficiálnych verejných zdrojov. Žalobca neoznačil dôkazy za účelom preukázania, aká bola podľa jednotlivých dátumov v žalovanom období skutočná obsahová služba rozhlasového a televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného určená na príjem verejnosťou, a teda, aké informácie vysielal. Žalobca nepreukázal, že žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom v konaní, že jeho konanie spôsobilo zásah do jeho osobnostných práv, alebo, že by úmyselne konal proti dobrým mravom (a) priamy úmysel, kedy škodca vie, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne chce tento následok spôsobiť, b) nepriamy úmysel, kedy škodca vie, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s týmto dôsledkom uzročený).

17. Žalobca poukazoval na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 4/2021. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že ústavný súd neoznačoval za protiústavné opatrenia prijímané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, a to používanie rúšok, respirátorov. Žalobca tiež poukazoval aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 8/2021. V tomto náleze sa ústavný súd zaoberal súladom časti zákona č. 355/2007 Z. z. a ústavného zákona o bezpečnosti štátu. Konkrétne išlo o návrh generálneho prokurátora na začatie konania o súlade ustanovení § 59b ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 6 a § 631 tohto zákona s ústavou a s ústavným zákonom o bezpečnosti štátu. Ústavný súd návrhu nevyhovel a zamietol ho. Žalobca tiež poukazoval na odborný posudok I. L. D. M., N.. Z tohto posudku, okrem iného vyplýva, že ochorenie Covid-19 je prenosné respiračné ochorenie, vyvolané vírusom SARS-CoV-2, ktoré sa dominantne šíri vzdušnou cestou. Na základe najnovších vedeckých dôkazov a dostupných klinických údajov bol tento vírus podľa medzinárodnej klasifikácie zaradený do 3. skupiny biologických faktorov, ktoré sa klasifikujú na základe miery rizika nákazy u ľudí. Na základe uvedeného posudku nie je možné vyvodiť, že opatrenia prijímané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (používanie rúšok, respirátorov) boli protiústavné. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie, a to vyžiadať z príslušného Mestského súdu Bratislava z konania č. 6T/39/2021 dôkazy, ktoré predložil L. I. O. o tom, že používanie rúšok bolo neúčinné. Súd prvej inštancie posudzoval otázku, či konkrétna skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, mohla byť vyžiadanim dôkazov, ktoré predložil L. I. O. v konaní č. 6T/39/2021, v predmetnom súdnom konaní preukázaná, a aby mohol prijať záver na základe hodnotenia dôkazov k pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdených skutočností. Dôkazmi, predloženými v konaní č. 6T/39/2021 L. I. O., by v predmetnom súdnom spore nebolo preukázané, že ošetrojúci lekár dal žalobcovi výpoveď z dohody o poskytnutí zdravotnej starostlivosti z dôvodu, že nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest, ďalej, kedy sa dostavil do pobočky Slovenskej pošty, a.s., na prevádzku hypermarketu Kaufland, na iné obchodné prevádzky na území Slovenskej republiky, na Okresný úrad Prievidza, že nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest, a že preto bola privolaná hliadka polície, že pracovníci prevádzok vychádzali z informácií z rozhlasového alebo televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného, a kedy vysielaných a konkrétne s akým obsahom, alebo z informácií iného vysielateľa, a že teda Rozhlas a televízia Slovenska neoprávnene zasiahol do jeho práva slobodne sa pohybovať. Súd prvej inštancie nevyhodnotil ani obsah článku z domény zsi.sk, lebo sa netýka rozhodujúcich skutočností významných pre rozhodnutie vo veci. Žalobca v priebehu konania uviedol, že nenavrhuje

pripustiť zmenu žaloby o doplnenie ďalších rozhodujúcich skutočností. S poukazom na zistenia, uvedené v predchádzajúcich častiach odôvodnenia rozhodnutia, súd prvej inštancie zamietol ako neopodstatnenú aj žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur.

18. Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že právo na súdny proces nevyžaduje, aby súd reagoval na každý argument prednesený v civilnom sporovom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

19. O trovách konania, vzhľadom na to, že žalovaný bol v konaní úspešný, avšak trovy mu nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému náhradu proti žalobcovi nepriznal.

20. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f), g), h) CSP. Uviedol, že nakoľko RTVS bola štátna inštitúcia, vzťahuje sa na ňu čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uviedol, že „RTVS žiadny dôkaz počas celého pojednávania neposkytla, nakoniec povedali, že bola taká doba“. V danom období bol vyhlásený (nezákonný) núdzový stav, primárne preto mala RTVS dodržiavať zákon. Podľa jeho názoru sa RTVS nedržala zákona a uverejňovala nepravdu, „nijak sa nedištancovala od klamných vyhlásení politikov, alebo TASR, alebo ÚVZ, čo malo za následok nevedomosť obyvateľstva, ale za to brali peniaze, ktoré im mali platiť za pravdivé a vyvážené správy, ktoré však boli jednostranné a klamlivé bez overenia“. Poukázal na § 3 ods. 3 písm. a), b) zákona č. 532/2010 Z. z., čo doplnil o názor, že uvedené ustanovenie neukladá povinnosť uverejňovať vyhlásenie TASR, hlavne, keď je to klamstvo. Uviedol, že pokiaľ sa pritom „sami priznávajú k porušovaniu ústavy a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zákonov a dezinformácii ľudí, tu je aj otázka pre OČTK pre šírenie poplašnej správy“. Súd musí jednoznačne povedať, či si RTVS plnila svoje povinnosti, dané jej zákonom a mála nárok na plnenie, alebo si nespĺnila povinnosti jej určené zákonom, a tak nemala nárok na koncesionárske poplatky, čím by prišlo k nezákonnému obohateniu. V podanom odvolaní odkázal na právny názor emeritného sudcu Ústavného súdu, A. J., cit. „Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum.“ Uviedol, že aj v krízových situáciách má byť zaistená právna istota jednotlivcov. Na území Slovenskej republiky je právna istota, ktorej imanentným komponentom je predvídateľnosť práva a predvídateľnosť postupu orgánov verejnej moci v krízových situáciách, zaručená ústavným zákonom o bezpečnosť. RTVS, ani jej právny nástupca do dnešného dňa súdu nepredložili z archívu ani jednu reportáž, ktorá by poukazovala na ich pravdivé a neskreslené informácie ohľadom nezákonnosti, čo sa týka Covid podvodu. Tým, že vytvárali dojem, že sú opatrenia ÚVZ zákonné, prichádzalo k nezákonným, až života a zdravia ohrozujúcim udalostiam, ktoré žalobca zakúsil aj na vlastnej koži. RTVS musí preukázať, že konala zákonne. Navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zrušiť a zaviazat' žalovaného na zaplatenie 167,04 eur a náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur.

21. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť napadnuté rozhodnutie. Žalovaný uplatnený nárok žalobcu o zaplatenie 167,04 eur a zaplatenie nemajetkovej ujmy 10.000 eur neuznáva v celom rozsahu, nakoľko je žaloba zjavne nedôvodná, považuje argumenty žalobcu za neopodstatnené, bez akéhokoľvek právneho základu, dovoľujúc si tvrdiť, v rozpore s realitou. Taktiež podľa názoru žalovaného nie sú splnené predpoklady na podanie odvolania proti napadnutému rozhodnutiu v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Žalovaný pri vymáhaní úhrad za služby verejnosti poskytovaných RTVS postupoval v súlade so zákonom č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nejedná sa o skutkovú situáciu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako prospech získaný činnosťou, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež nejde o činnosť, ktorá bola vykonávaná neoprávnene, respektíve v rozpore s dobrými mravmi. Pri nároku žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy neexistuje zásah, ktorý by bol zo strany žalovaného objektívne spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo zásah do fyzickej alebo morálnej integrity žalobcu. Z argumentácie žalobcu taktiež nevyplýva, že by vznikla nemajetková ujma, a taktiež neexistuje kauzálny nexus, t. j. príčinná súvislosť medzi týmito potrebnými náležitosťami na priznanie nemajetkovej ujmy. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje. Dôkazné bremeno v tomto prípade zaťažuje žalobcu, ktoré žalobca neuniesol. Žalovaný vychádza z platných právnych predpisov a dovoľuje si poukázať na absurdnú

argumentáciu žalobcu, ktorá prenáša dôkazné bremeno na žalovaného. Pre úplnosť žalovaný dodal, že informovaním o priebehu, vývoji a opatreniach počas pandémie žalovaný naplnil úlohy v zmysle zákona o STVR (predtým zákona o RTVS), a taktiež v zmysle zákona o mediálnych službách. Vo všeobecnosti žalovaný svojím programom zabezpečuje vysielanie, ktoré je objektívne a nestranné. STVR sprostredkovala informácie z oficiálnych verejných zdrojov, pričom táto povinnosť jej vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ak mal žalobca v posudzovanom období námietky k obsahu posudzovaných služieb poskytovaných žalovaným, mal možnosť využiť prostriedky a orgány, ktoré regulujú práve obsah televízneho a rozhlasového vysielania. Vzhľadom na uvedené žalovaný zotrval v celom rozsahu na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, ktoré boli vykonané v priebehu konania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

22. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

23. Preskúmaním napadnutého rozsudku v rozsahu odvolania podaného žalobcom odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalobcu boli totožné s tými, ktoré uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy náležite vyhodnotil, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o nedôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

24. V danej veci sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplata sumy 167,04 eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo pozostávať zo zaplata sumy 167,04 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur. Nárok o zaplata sumy 167,04 eur odôvodnil tým, že právne predchodcovi žalovaného v období od 01.01.2020 do 01.01.2023 platil úhradu za služby verejnosti (koncesionárske poplatky 36 x 4,64 eur), napriek tomu, že právny predchodca žalovaného (Rozhlas a televízia Slovenska) porušoval svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 232/2010 Z. z., neinformoval pravdivo a objektívne o ochorení Covid-19 a o skutočnostiach s týmto ochorením súvisiacich (o počte osôb, ktoré zomreli výlučne na toto ochorenie, o protiústavnosti karanténnych opatreniach a mnohé ďalšie), tiež nepozýval do predvolebných besied niektorých kandidátov do samosprávnych orgánov, neinformoval pravdivo o vojne na Ukrajine, o protestoch proti vláde. Tiež namietal, že programové služby v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania od roku 2016 nevyužíval. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur odôvodnil tým, že právny predchodca žalovaného (Rozhlas a televízia Slovenska) žalobcu neoprávnene obvinil (neopodstatnene uplatnil nárok v konaní 10C/48/2022), keď si v konaní 10C/48/2022 uplatnil voči žalobcovi nárok na úhradu za služby verejnosti, napriek tomu, že žalobca bol odpojený od elektriny, a preto podľa jeho názoru nemal povinnosť platiť úhradu. Za zásah do jeho osobnostných práv považoval žalobca i skutočnosť o nepravdivosti informovania Rozhlasu a televízie Slovenska o pandémii ochorenia Covid-19 a z toho vyplývajúcich dôsledkov pre žalobcu (ak by informoval pravdivo, mohol by si pokojne nakupovať v rámci celého územia SR, nebol by vyvedený z prevádzok z dôvodu nepoužitia ochranného rúška, taktiež by sa nedostal do konfliktu, ktorý vyústil do podania obžaloby vo veci 1T/32/2021).

25. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania nároku na zaplata sumy 167,04 eur a tiež neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že by konanie právneho predchodcu žalovaného spôsobilo zásah do jeho osobnostných práv alebo by úmyselne konal proti dobrým mravom, teda nepreukázal, že žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur. Uplatnený nárok žalobcu o zaplata sumy 167,04 eur, vzhľadom na to, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, ako ju prezentuje žalobca, posudzoval súd prvej inštancie

z pohľadu viacerých možných dôvodov vzniku záväzkovo-právneho vzťahu (t. j. spôsobenie škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a vznik bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podrobným preskúmaním skutkových tvrdení žalobcu a predpokladov vzniku právneho vzťahu z dôvodu spôsobenia škody a právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia dospel súd prvej inštancie k správneému záveru, že nebola naplnená ani jedna z preskúmaných skutkových podstát (t. j. zodpovednosť za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom podľa § 424 Občianskeho zákonníka a osobitné skutkové podstaty vzniku bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom súd prvej inštancie postupne logickým spôsobom vylúčil akúkoľvek možnosť oprávnenosti a dôvodnosti žalovaného nároku. Skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo sa týka preukázania predpokladov vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia (ktoré preukazuje v konaní ten, kto sa domáha bezdôvodného obohatenia), a teda na strane žalovaného (právneho nástupcu Rozhlasu a televízie Slovenska) nevznikol majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ani majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Rovnako žalobca nepreukázal, že právny predchodca žalovaného (Rozhlas a televízia Slovenska) spôsobil žalobcovi škodu úmyselným konaním proti dobrým mravom. Preto súd prvej inštancie zo všetkých uvedených dôvodov žalobu o zaplatenie 167,04 eur ako nedôvodnú zamietol. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur súd prvej inštancie ako nedôvodný zamietol rovnako z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na strane žalobcu, ktorý nepreukázal protiprávny úkon právneho predchodcu žalovaného (Rozhlas a televízia Slovenska), ktorý mal spôsobiť zásah do jeho osobnostných práv, rovnako nepreukázal úmyselné konanie proti dobrým mravom.

26. Podstata odvolacích argumentov žalobcu spočívala v opakovaní skutočností tvrdených už pred súdom prvej inštancie. Okrem toho namietal záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena, pričom mal za to, že práve na žalovanom spočíva toto dôkazné bremeno, ktoré žalovaný neunesol, keď nepreukázal, že informácie prezentované právnym predchodcom žalovaného (Rozhlas a televízia Slovenska) boli pravdivé.

27. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP a odvolateľ ich ani netvrdil.

28. Žalobca v podanom odvolaní výslovne označil, a tým uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. d), e), f), g) a h) CSP).

29. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

30. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

31. Podstata odvolacieho dôvodu, vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne

neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

32. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. V tomto prípade ide o stav, keď je možné doteraz zistený skutkový stav (skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia) aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d) CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

33. Nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

34. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z precízne zisteného skutkového stavu veci, keď vyvodil správne právne závery. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie.

35. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu v odvolacom konaní žalobcom neboli tvrdené ani preukázané také skutočnosti, ktoré mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pod vecnou správnosťou sa tak rozumie správne zistenie skutkového stavu, správna aplikácia a interpretácia príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva.

36. Odvolací súd, stotožňujúc sa s rozsiahlym odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatujúc správnosť jeho dôvodov, vzhľadom na odvoláciu námietku týkajúcu sa prenesenia dôkazného bremena na žalovaného preto dodáva len nasledovné:

37. S dokazovaním v sporovom konaní súvisia povinnosti, ktoré musia strany sporu splniť ešte predtým, ako začne súd prvej inštancie dokazovať. Strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje dôkazná povinnosť, resp. povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, pričom žalobca je tiež povinný pripojiť k žalobe dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Strana sporu uniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, ak navrhnuté dôkazy súd vykoná, a tým sa preukážu skutkové okolnosti tvrdení stranou. Ak strana sporu zostane v konaní pasívna, resp. ak včas nepredloží alebo nenavrhne vykonanie dôkazu, môže jej to priniesť negatívne dôsledky v podobe prehry v spore. To znamená, že dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenia strany sporu nie sú preukázané ani na základe predložených alebo navrhnutých dôkazov, je nepriaznivé rozhodnutie pre stranu sporu. Uvedený právny názor je uvedený aj v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 38/2015, podľa ktorého dôkazné bremeno, týkajúce sa skutočností, leží na tom účastníkovi

konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu uvedených skutočností tvrdí.

38. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané tvrdenie žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, resp. vzniku škody na strane žalobcu, ktorá mala vzniknúť úmyselným konaním právneho predchodcu žalovaného proti dobrým mravom a rovnako nebol preukázaný protiprávny úkon právneho predchodcu žalovaného, ktorým by bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu alebo úmyselné konanie právneho predchodcu žalovaného proti dobrým mravom, teda nedošlo ani k preukázaniu nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Dôkazné bremeno, ťažiace žalobcu, ktorý tvrdil vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, resp. tvrdil vznik škody vo výške 167,04 eur, pričom bolo jeho povinnosťou označiť dôkazy, ktorými by preukázal svoje tvrdenia, žalobca neunesol a svoje tvrdenia hodnoverne nepreukázal. Rovnako ťažilo dôkazné bremeno žalobcu aj pri preukazovaní vzniku nemajetkovej ujmy, pričom žalobca ani pri tomto žalovanom nároku bremeno neunesol a ani nenavrhol dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobcov názor, prezentovaný v odvolaní, že dôkazné bremeno v tomto konaní zaťažuje žalovaného, ktorý sám mal preukazovať, že počas vysielania jeho právny predchodca pravdivo informoval verejnosť o pandémie, voľbách, vojne na Ukrajine a ďalších udalostiach, je mylný a nesprávny. Žalobca ako účastník konania, ktorý z existencie tvrdených skutočností vyvodzoval pre seba priaznivé dôsledky, bol povinný znášať dôkazné bremeno a preukazovať skutočnosti, z ktorých odvodzoval žalované nároky v podobe zaplata 167,04 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur. Ako správne poukázal súd prvej inštancie, neoznačil dôkazy za účelom preukázania, aká bola skutočná obsahová služba rozhlasového a televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného, určená na príjem verejnosťou, a teda, aké informácie podľa jednotlivých dátumov v žalovanom období vysielal, tiež neoznačil dôkazy, ktoré by preukazovali, kedy sa dostavil do jednotlivých obchodných prevádzok na území Slovenskej republiky, na Okresný úrad Prievidza, kde nepoužil ochranu na prekrytie horných dýchacích ciest a z uvedeného dôvodu bola privolaná hliadka polície, pričom pracovníci prevádzok mali vychádzať z informácií z rozhlasového alebo televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného (kedy vysielaných a konkrétne s akým obsahom prezentovaných informácií), a že teda Rozhlas a televízia Slovenska neoprávnene zasiahol do jeho práva slobodne sa pohybovať. Rovnako nepreukázal (za tým účelom neoznačil dôkazy na preukázanie), že mu pracovníci banky, po upozornení, že žalobca nepoužil ochranu horných dýchacích ciest, skutočne nevyplatili finančné prostriedky, v akej výške, z čoho vychádzali, či z informácií rozhlasového alebo televízneho vysielania právneho predchodcu žalovaného (kedy vysielaných a konkrétne s akým obsahom) alebo z informácií nadriadených pracovníkov, teda nepreukázal, že právny predchodca žalovaného zasiahol do jeho práva vlastníť majetok. Tiež nepreukázal, že ošetrojúci lekár mu dal výpoveď z dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a kedy a z akého konkrétneho dôvodu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobca svoje tvrdenia o bezdôvodnom obohatení (resp. škode) a nemajetkovej ujme prezentované počas celého konania nepreukázal, neoznačil dôkazy, teda neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné.

39. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

40. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 78/2005).

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).